

Th. Nielsen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte, at man har allerede i 1866—67 slysfelsat sig med dette Spørgsmaal, men han kunde forsaa vidt være gaaet meget længere tilbage, nemlig til 1852, den Tid, da Pastor Pass, der da var Medlem af Folkethinget, indbragte et Lovforslag om samme Emne, og der har været utallige eller ialtfald mange Forespørgsler stillede i den Anledning, mange Forhandlinger ere førte, og vi have haft ikke mindre end tre Lovforslag, to fra daværende Justitsministre, og et, som egentlig nærmest er formuleret af den høitæredede nuværende Justitsminister, som dengang var Ordfører for Landstingets Udvalg, saa at vi ialtsaa godt kunne sige, at vi have 3 Lovforslag fra 3 Justitsministre og, jeg skal tilføie, uden dermed at komme de ærede Forslagsstilleres Være for nær i saa Henseende, at jeg tror, at Enhver vil indrømme, at de 3 Lovforslag, vi saaledes have haft, ere adskilligt mere vidtgaaende, adskilligt mere indrømmende i Retning af Frihed end det her foreliggende Forslag. Men imidlertid kan jeg ikke Andet end anerkjende, at Forslagsstillerne have bragt Sagen paa Bane, og den ærede Ordfører har jo ogsaa selv indrømmet, at, naar man har ladet sig nøie med saa lidt, er det, fordi man ikke har troet at gavne Sagen ved at forlange alt for Meget. Denne Sag, som saaledes i den lange Narvælle af henved 30 Aar har været forhandlet, naade her og i det andet Thing, har jo forøvrigt, naar undertages det sidste Par Aar, været baaren frem af Venstre. Det er ogsaa Venstre, der oprindelig har fremsat den og omfider har bevæget de paagjældende Justitsministre til ogsaa at fremsætte den. Der har jo været en temmelig stærk Agitation ogsaa i Anledning af denne Sag, og vel ogsaa fordi den oprindelig har været baaret frem fra den bondevenlige Side, har man fra anden Side fremhævet, at der har man et nyt Exempel paa, at Venstre egentlig tilfidsætter Videnskaben og har Mistro til Lægerne, og at det derimod har mere Tro til kloge Mænd og Koner. Naar jeg er en Ven, just ikke af Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, thi det tiltaler mig ikke videre, hvad jeg siden skal komme til at begrunde, men en Ven af en mere fri Udøvelse af Lægevirkfomheden, saa er dette ingenlunde begrundet i nogen Tilfidsfattelse af Videnskaben. Nei, tvertimod, jeg erkjender fuldtud, at, naar en Mand saaledes som det er Tilfældet med Lægerne, har i en Række af sine bedste Aar slysfelsat sig med Lægevidenskaben og ved Erfaring haft Leilighed til at udvide sine Kundskaber, saa har han selvfølgelig med Hensyn til denne Virkfomhed et stort Forspring for dem, der ikke have haft Leilighed til denne Uddannelse, derom kan der ikke være Tvivl. Egesaalkid er min Opfattelse begrundet i nogen Mistro til Lægerne, thi jeg skal erkjende, at efter den Erfaring, jeg har vundet, og jeg

har, jeg kan paa en vis Maade sige, desværre haat en Del med Læger at gjøre, staa de paa et meget respektabelt Standpunkt. Jeg skal i saa Henseende henvise til den Virkfomhed, de udfolde baade paa det hygieiniske og det filantropiske Omraade; det er en ikke lille Virkfomhed. Man har jo set dem reise Spørgsmaalet om Skolernes Indretning, om hvilken Indflydelse Skolegangen har paa Sundhedsforholdene, ja, det kan endog være, at Reformen af de lærde Skoler kan faae sin væsentligste Støtte fra Lægernes Side. Vi have jo ogsaa set, hvorledes en meget virksom Læge, den nuværende Stiftsfysikus i Thyen Drautner, har med Understøttelse fra flere Sider reist et andet stort Spørgsmaal. Kort sagt, man kan ikke negte, at Lægerne ere særdeles virksomme paa det hygieiniske og det filantropiske Omraade og overhovedet paa de Omraader, der staa i Forbindelse med deres Virkfomhed. Jeg har ialtsaa ikke Mistro til Videnskaben eller til Lægerne; jeg for min Part vil helst først sige dem. Jeg skal endvidere udtale, at Lægerne ere, ialtsald fer det saaledes ud, i de senere Aar mere og mere komne til Erkjendelse af deres egen Begrændsning, til Erkjendelse af, at det, de vide, er saare lidt. Jeg talte saaledes forleden med en af de berømteste Læger og sagde til ham: Den Sygdom er vel Digt? Ja, svarede han, hvad er Digt? Det Navn give vi lidt en Sygdom, om hvilken vi ikke rigtig vide, hvad det er. Vi staa ofte magtesløse overfor mange af de almindelige Sygdomme. Man ser jo ogsaa, at Lægerne nu meget mindre anvende Medicin end tidligere og derimod henvise til Hygieinen og en Forbedring af den daglige Levemaade, idet de erkjende, at Medicinen langt fra spiller den Rolle, man har troet, og mange Gange anvende de meget nødig Medicin, men gjøre det kun for at tilfredsstille Patienten; thi det kan jo ikke negtes, at det har en vis Indflydelse paa de paagjældende Syge, at de faae det Indtryk, at Lægerne med stor Iver tage sig af dem og forordne Medicin, selv om den ikke i alle Tilfælde har en absolut helbredende Virkning; i hvert Fald tør man vel tro, at de ikke forordne Midler, der kunne have en skadelig Indflydelse. Jeg finder mig netop foranlediget til at fremdrage det, jeg her har fremhævet, da det atter og atter er gjort gjældende imod den Side, fra hvilken man har ønsket en mere fri Lægevirkfomhed, at den i de af mig antydede Retninger miskjender Lægernes Betydning. Jeg skal nu kort og godt sige Grundene til, at jeg ønsker en mere fri Lægevirkfomhed. For det Første kan Ingen negte, hvad ogsaa Forslagsstillerne have fremdraget, at der gives Undtagelser, at der er Enkelte, som af Naturen have særlige Gøner, og at disse Personer ved at øve disse naturlige Gøner kunne faae en vis Dygtighed i enkelte Retninger, saaledes navnlig til at kurere Venbrud. I den Henseende har man haft Exempler paa, at Lægerne have maattet staa tilbage for den Virk-